

•

Очите му гледаха светлината на новия ден и Морски си мислеше какво животно е станал. Секс. Толкова много секс напоследък, че не запомняше вече лицата.

Понякога усещаше тялото си като публична собственост. Много ръце го бяха докосвали. Много очи го бяха гледали сладно. Беше предизвикал много желание.

И у себе си, и у другите.

Понякога се разминаваше с хора по улиците, мъже и жени, и тайничко се подсмивваше, когато видеше физиономия на човек, с когото се е чукал.

Но най-особеното беше, че след многобройните оргии в затъмнени помещения и след алкохолни вечери, Морски имаше и случаи да се размине с някого и да не е сигурен дали са се чукали.

Пресичане на погледите, някакво разпознаване – може би, но нищо категорично.

А и не вървеше да попита. Абсурдно е: „Извинете, знаете ли дали не сме спали заедно?“

Вашингтон е по-малък, но не вярваше, че и в Ню Йорк може да му се случи подобна среща. На светофара на пешеходната пътека, по път към тайната си нова мисия в южен Манхатън. Мъжът го гледаше дяволито. А и беше хубав. Слънчевите лъчи озаряваха наболата му брада.

Колко странна епоха – си каза Морски, – можеш да правиш неща, но не можеш да говориш за тях.

„При това не само в свръхсекретната ми работа, ами и извън нея.“

Светофарът продължаваше да свети червено.

Морски реши, че явно има сериозна причина, поради която изпитва нужда да бъде животно. Точно сега осъзна обаче, че се приема такъв, какъвто е, че това не е просто период от живота му, както досега смяташе. А че той е такъв. Иска всичко. Винаги е искал всичко.

„Животно – окей – но поне мога да съм откровен и циничен, свободен.“

- Извинете – обърна се той към мъжа на тротоара, странно защо вкарвайки британски акцент, – имате ли представа дали не сме се чукали?

- Съжалявам – каза мъжът. – И аз нямам никаква идея.

Двамата се разсмяха. Мъжът извади визитка и я подаде на Морски.

- Можем обаче да видим какви са вероятните версии.

„Хм“ – си каза Морски, а иначе се усмихна и пхна визитката в джоба на самото.

„Вероятните версии“ – така говореха в определени служби.

Иначе двамата продължиха в същата посока, приказвайки си почти непринудено.

Завиха на пресечката вляво. Влязоха в една и съща сграда. И когато се озоваха в асансьора с осем други костюмирани служители, Морски издебна момент да измъкне визитката на мъжа от джоба си и да ѝ хвърли поглед.

И да. Това беше името на бъдещия му шеф. Но фирмата беше фалшива.

Двамата слязоха на един и същи етаж. Погледите им се пресякоха отново.

„Значи и името му е фалшиво“ – помисли си Морски. После реши да се представи, преди двамата да нахълтат в офиса като познати, които не се познават. Докато стискаше ръката му и казваше своето фалшиво име, за което знаеше, че другият знае, Морски измери мъжа в погледа си. Но без да го оглежда.

„Във всеки случай поне тялото му е истинско.“